

Arrest

nr. 148 437 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 23 september 1965 in Chundzha (provincie Almaty). U was woonachtig in Almaty (provincie Almaty).

Sinds 2000 werkte u als hoofd van de veiligheidsdienst van de firma "AO BENT", dat destijds geleid werd door de zakenman D.K., tevens een belangrijke vertegenwoordiger van de Oeigoerse gemeenschap.

Omdat uw baas zich actief inzette voor de belangen van etnische Oeigoeren in Kazachstan werd hij door de Kazachse veiligheidsdienst (KNB) geïdendeerd.

De problemen van uw baas ontstonden meer bepaald na de Oeigoerse rebellie in Urumqi (Oeigoerse autonome regio Xinjiang, China) in juli 2009, naar aanleiding waarvan hij demonstraties organiseerde en

toespraken hield ter ondersteuning van de Oeigoeren in China, hetgeen niet in goede aarde viel bij de Kazachse autoriteiten, meerbepaald de KNB.

Zo werd door toedoen van de KNB onder meer een zaak tegen uw baas gefabriceerd naar aanleiding waarvan hij op 15 augustus 2009 valselijk beschuldigd werd van het verkrachten van een minderjarig meisje. Hij werd vervolgens drie dagen door de KNB vastgehouden en vrijgelaten op voorwaarde dat hij het Kazachse grondgebied niet zou verlaten.

U had zich inmiddels samen met de juridische adviseur van uw baas, M.A., naar de ouders van het meisje dat hem van verkrachting beschuldigde begeven, waar jullie te weten kwamen dat haar verklaringen vals waren en zij deze onder druk van de KNB had afgelegd.

Zo raakte de zaak uiteindelijk uitgeklaard en werd uw baas buiten verdenking gesteld.

Op 10 april 2010 werden u en de juridische adviseur M.A. op uw werkplaats aangehouden door medewerkers van de KNB. U werd vervolgens vijf dagen vastgehouden, waarbij u werd ondervraagd over de activiteiten, contacten en financiële operaties van uw baas. U werd tevens geslagen, omwille waarvan u zich na uw vrijlating naar de polykliniek begaf.

U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u het land niet zou verlaten en dat u de dienst op de hoogte zou houden van de activiteiten van uw baas.

Eind april 2010 diende M.A. omwille van jullie aanhouding, die immers onwettig was, een klacht in bij het parket en een klacht bij de stadsprocureur, in het kader waarvan hij ook een kopie van het attest van uw medische verzorging neerlegde, en naar aanleiding waarvan een strafzaak werd opgestart.

Op 3 of 4 augustus 2010 zou een internationaal congres voor de Oeigoerse diaspora plaatsvinden in Almaty. Uw baas was betrokken bij de organisatie van dit congres. U en de juridische adviseur M.A. dienden in opdracht van jullie baas een etnische Oeigoer afkomstig uit de Verenigde Staten, Ar. genaamd, die naar Kazachstan was afgereisd om aan het congres deel te nemen, naar China te brengen, waar hij leiders en vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap zou ontmoeten en informatie zou verzamelen over de gebeurtenissen in Urumqi van juli 2009, die hij dan op het congres zou presenteren.

Toen u deze persoon op 17 juni 2010 in Kazachstan met uw wagen ophaalde om hem naar China te vervoeren, werd u achtervolgd door een jeep met twee inzittenden, medewerkers van de KNB.

In een poging om van jullie achtervolgers af te raken raakte de bestuurder van de jeep de controle over het stuur kwijt waarna deze verongelukte en één van de inzittenden overleed.

Nadien vernam u van uw baas dat de vader van de verongelukte inzittende een generaal was en hij u wilde wreken.

Nadat u en M.A. Ar. naar China hadden gebracht en op 25 juni 2010 terugkeerden naar Kazachstan, werden jullie aan de Kazachse grens door de KNB aangehouden. U werd vervolgens langer dan een maand vastgehouden.

Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over de bedoeling van het congres en de deelnemers die uit het buitenland afkomstig waren en naar Kazachstan reisden om het congres bij te wonen.

Er werden u verschillende foto's getoond van etnische Oeigoeren die u diende te identificeren. Wederom werd u geslagen en mishandeld door het toedienen van elektrische schokken. Uw ondervragers bleken bovendien over de klachten te beschikken die M.A. naar aanleiding van jullie eerste aanhouding bij het Parket en de stadsprocureur had ingediend.

Omdat uw belagers u onder druk wilden zetten werd tijdens uw vasthouding ook uw zoon aangehouden en drie uur vastgehouden. U diende tevens allerlei documenten te ondertekenen waarmee u instemde voor de KNB als informant te werken.

U vernam van uw ondervragers dat M.A. op 20 juli 2010 tijdens zijn detentie overleed, omdat hij problemen had aan zijn nieren en hart.

Uiteindelijk werd u vrijgelaten op 30 juli 2010 op voorwaarde dat u de dienst op de hoogte zou houden van de activiteiten van uw baas en mensen die aan het congres voor de Oeigoerse diaspora zouden deelnemen.

Na uw vrijlating lichtte u onmiddellijk uw baas in die ervoor zorgde dat u kon onderduiken in één van zijn appartementen in Almaty.

Nadien deelde uw baas u mee dat de situatie voor u te gevaarlijk was geworden en u het land diende te verlaten, aangezien de vader van een van de medewerkers die u op 17 juni 2010 achtervolgde en hierbij verongelukte een generaal was die u wilde wreken.

Uw baas liet uw zoon tot bij u gebracht worden opdat hij samen met u kon vertrekken.

Het was te gevaarlijk om ook uw vrouw over te brengen zodat ook zij met jullie het land kon verlaten, omdat jullie appartement in het oog werd gehouden.

Op 5 augustus 2010 werden uw vader alsook uw vrouw aangehouden door medewerkers van de KNB en vervolgens een dag vastgehouden. Ze wilden van hen te weten komen waar u zich verborgen hield. Sinds deze aanhouding is uw vader ernstig ziek geworden en in november 2010 overleed hij.

Op 12 augustus 2010 reisde u samen met uw zoon per trein naar Moskou (Rusland) waar jullie enkele dagen in een appartement verbleven dat uw voormalige baas had voorzien.

Vanuit Rusland reisden jullie vervolgens per minibus met een smokkelaar door tot in België, waar u aankwam op 25 augustus 2010 en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek werd uw broer lastiggevalen door de autoriteiten die hem dwongen enig nieuws over u te vertellen.

Tevens dwongen de autoriteiten uw broer om zijn bedrijf tegen een lage prijs te verkopen, omdat zij op zoek waren naar u, naar aanleiding waarvan hij een klacht indiende bij het Parket.

Sinds november 2013 wordt u tevens opgeroepen door de politie van het Turksibskiy district te Almaty aan de hand van convocaties. Van uw broer vernam u dat uw appartement en ook uw ouderlijke huis nog steeds in het oog worden gehouden.

Hoewel uw voormalige baas, D.K., nog steeds aandeelhouder is, staat hij inmiddels niet meer aan het hoofd van "AO BENT". Hij is echter nog steeds een invloedrijke zakenman die zich actief inzet voor de belangen van de Oeigoerse gemeenschap en cultuur in Kazachstan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de Kazachse identiteitskaart van uw zoon; een kopie van uw Kazachse identiteitskaart; uw rijbewijs, uw werkbadge; uw partijlidkaart van de toenmalige politieke partij 'Asar'; de kaart van uw kandidatuur voor de parlementsverkiezingen in Kazachstan in 2004; persartikels over uw voormalige baas D.K.; 12 foto's van u en uw collega's, uw voormalige baas, en enkele vooraanstaande Kazachse politici; een kopie van een convocatie op uw naam; een kopie van een Kazachs medisch attest op uw naam van 16 april 2010; en Belgische medische attesten aangaande de medische onderzoeken van uw schildklier.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kazachstan problemen kende met de Kazachse Veiligheidsdienst (KNB), omdat zij uw baas, D.K., een invloedrijke zakenman en belangrijke vertegenwoordiger van de Oeigoerse diaspora in Kazachstan, viseerde.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd daar uw verklaringen onaannemelijk vaag bleken en er enkele tegenstrijdigheden tussen uw onderlinge verklaringen werden opgemerkt, die betrekking hebben op kernaspecten van uw asielrelaas.

Zo gaf u eerst aan dat u zich na uw vrijlating na uw eerste aanhouding van 10 april 2010 naar de polykliniek had begeven om zich aan de verwondingen die u tijdens uw vasthouding had opgelopen te laten verzorgen. U voegde hieraan toe dat hoewel u niet langer dan een dag in het ziekenhuis verbleef, de juridische adviseur van uw baas, M.A., die op 10 april 2010 samen met u werd aangehouden, toen een week in het ziekenhuis had verbleven (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 8).

Nadien verklaarde u daarentegen dat ook M.A. na jullie vrijlating naar het ziekenhuis was gegaan doch er evenmin had overnacht.

Toen u met uw eerdere verklaring dat hij er een week zou hebben verbleven werd geconfronteerd, ontkende u dit (CGVS II, p. 13-14), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel kan bevestigen.

Daarnaast verklaarde u dat u, toen u de etnisch Oeigoerse Amerikaan, Ar. genaamd, op 17 juni 2010 in Kazachstan met uw wagen ophaalde om hem in opdracht van uw baas, in het kader van het geplande internationale congres voor de Oeigoerse diaspora, naar China te vervoeren, werd achtervolgd door een jeep met twee medewerkers van de KNB. In een poging om van jullie achtervolgers af te raken raakte de bestuurder van de jeep de controle over het stuur kwijt waarna deze verongelukte en één van de inzittenden overleed. Nadien vernam u van uw baas dat de vader van de verongelukte inzittende een generaal was en hij u wilde wreken.

Omwille hiervan maande uw baas u na uw vrijlating van 30 juli 2010 aan het land te verlaten, aangezien uw situatie te gevaarlijk was geworden. (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 10).

U wist echter niet hoe de medewerker die tijdens dit incident was omgekomen heette, noch wie zijn vader was, en u hebt hier bij uw overste ook niet verder naar geïnformeerd. U wist evenmin of er ruchtbaarheid gegeven werd aan het aan het feit dat deze medewerker toen was verongelukt (CGVS II, p. 10).

Verder herinnerde u zich de familienaam niet van de etnisch Oeigoerse Amerikaan die u en M.A. in het kader van het geplande internationale congres voor de Oeigoerse diaspora in opdracht van uw baas naar Urumqi, China, brachten (CGVS II, p. 7).

Dit is des te opmerkelijker aangezien u en M.A. na jullie terugkeer uit China door de KNB werden aangehouden en u langer dan een maand werd vastgehouden waarbij u dagelijks werd ondervraagd over de verschillende deelnemers die uit het buitenland afkomstig waren en naar Kazachstan afreisden om het congres bij te wonen (CGVS I, p. 21).

U verklaarde dat u en M.A. eerder van China naar Kazachstan terugreisden en de etnisch Oeigoerse Amerikaan er nog even bleef.

U wist echter niet hoe het hem verder verging. Zo wist u niet of deze persoon China uiteindelijk veilig heeft kunnen verlaten, noch of hij het congres waarvoor hij naar Kazachstan en China was afgereisd uiteindelijk heeft bijgewoond (CGVS II, p. 8, 11).

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw tweede vasthouding niet door uw familieleden werd gezocht, aangezien zij wel wisten dat u voordien voor uw werk naar China was afgereisd en vermoedelijk dachten dat u zich nog steeds daar bevond. Pas toen uw zoon werd meegenomen en werd opgehaald om u te vervoegen, kwam uw familie te weten dat u werd vastgehouden, vrijgelaten en zich ergens verborgen hield (CGVS I, p. 22).

Toen u diezelfde vraag gesteld werd tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal antwoordde u daarentegen dat uw vader tijdens uw tweede vasthouding wel tot twee keer toe naar het comité van het KNB was gegaan, omdat hij op zoek was naar u. Bij het comité verkreeg uw vader echter geen informatie waarna hij uw overste contacteerde van wie hij vernam dat u werd vastgehouden (CGVS II, p. 9).

Deze verklaring kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaring hieromtrent, te meer aangezien u verklaarde dat u te weten kwam van uw overste dat uw vader zich tot twee keer toe naar dezelfde dienst had begeven waar u werd vastgehouden op de dag dat u werd vrijgelaten (CGVS II, p. 9).

Daarnaast verklaarde u tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal niet te weten waar uw originele Kazachse identiteitskaart zich bevindt en meende u dat u deze in het kader van uw asielaanvraag had neergelegd (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 5).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u louter een kopie van uw identiteitskaart neer.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter nog dat zowel uw paspoort als uw identiteitskaart door de KNB in beslag werden genomen tijdens uw aanhouding op 25 juni 2010 (DVZ, verklaring, vraag 21).

Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat bij uw tweede aanhouding enkel uw paspoort door uw belagers in beslag werd genomen en niet uw identiteitskaart aangezien u dit document toen niet op zak had omdat u het op uw werkplaats had laten liggen (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 5-6).

Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ dat ook uw identiteitskaart toen in beslag werd genomen, werd geconfronteerd, antwoordde u het zich niet te herinneren, hoewel u meende dat u uw identiteitskaart naar België had meegebracht (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 6), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel verder onderschrijft.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet zeker te weten of het internationale congres voor de Oeigoerse diaspora dat gepland werd op 3 of 4 augustus 2010 en in welk verband u op 25 juni 2010 werd aangehouden en meer dan een maand werd vastgehouden, nadien al dan niet had plaatsgevonden (CGVS I, p. 22-23).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wist u dan weer te vertellen dat het congres wel had plaatsgevonden, doch 'misschien in een andere vorm' (CGVS II, p. 11).

Ten slotte wist u niet of uw voormalige baas, D.K., omwille van wiens activiteiten u eveneens door de KNB werd gevisieerd, momenteel nog vervolgd wordt door de Kazachse autoriteiten (CGVS II, p. 5).

Aangezien deze elementen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Aangaande de documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van uw verklaringen, namelijk een kopie van een convocatie op uw naam en een kopie van een medisch attest op uw naam, dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals hierboven werd beargumenteerd, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Bovendien betreffen dit slechts kopieën, waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Aangaande de kopie van het medische attest op uw naam van 16 april 2010 waarin melding wordt gemaakt van een hersenletsel, schaafwonden, kneuzingen en breuken, dient hoe dan ook te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon

zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Bijgevolg kan dit medisch attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

Zij bovendien opgemerkt dat het merkwaardig is dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande dit attest verklaarde dat u er geen kopie van had bijgehouden, aangezien M.A. deze kopie ter ondersteuning van jullie klachten had neergelegd (CGVS I, p. 19).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw zus in uw ouderlijk huis nog een kopie van dit medisch attest had gevonden en u dit zou opsturen (CGVS II, p. 13), waarna u het stuk aan het Commissariaat-generaal had overgemaakt.

Dit valt niet te rijmen met uw eerdere uitdrukkelijke verklaring geen kopie van dit medische attest te hebben bewaard.

Hierdoor wordt de waarachtigheid van dit stuk, dat overigens slechts een kopie betreft, onderuit gehaald.

Aangaande de convocatie op uw naam zij verder opgemerkt dat uit dit stuk geenszins kan worden afgeleid met betrekking tot welke zaak of in welke hoedanigheid u door de politie zou zijn opgeroepen. Tevens ontbreekt op deze convocatie de datum waarop het document werd opgesteld, alsook informatie over de wijze waarop zij werd afgeleverd.

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties. Hierdoor wordt ook de waarachtigheid van dit stuk aangetast.

Bovendien verklaarde u dat er wel 3 tot 4 convocaties op uw naam waren toegekomen (CGVS II, p. 2), doch slaagde u er in slechts één convocatie neer te leggen.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw clandestiene reisweg naar België.

Zo verklaarde u dat u per trein van Almaty naar Moskou (Rusland) reisde, samen met uw zoon. Vanuit Rusland reisden jullie vervolgens per minibus met een smokkelaar via Polen en Duitsland door tot in België. In Moskou werden voor u en uw zoon (valse) Russische paspoorten geregeld door de smokkelaars waarmee jullie tot België zouden reizen. Jullie werden onderweg echter niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 15-17).

Deze uitleg is niet geloofwaardig.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u per minibus via Polen met (valse) Russische paspoorten de EU bent binnengekomen, zonder persoonlijke controle.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er – behoudens dat jullie moesten zeggen dat jullie moesten aangeven toeristen te zijn in geval van controle – geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er precies zou moeten gebeuren in geval jullie betrapt zouden worden op illegaal reizen (CGVS I, p. 15-17).

Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde illegale binnenkomst in de EU doen het vermoeden ontstaan dat u uw Kazachs paspoort, waarvan u verklaarde dat dit door de KNB in beslag werd genomen tijdens uw aanhouding op 25 juni 2010 (CGVS I, p. 15) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Aangaande uw verklaring dat u als etnische Oeigoer in Kazachstan discriminatie ondervond – zo werd u tijdens uw studententijd uitgesloten van een voetbal- en wiskundecompetitie en werd u door medestudenten geslagen en afgeperst omwille van uw Oeigoerse origine.

Na uw studies ondervond u discriminatie omwille van uw etnische origine in die zin dat u vaak ambtenaren diende om te kopen om bepaalde documenten of vergunningen te verkrijgen (CGVS I, p. 4, 18) – zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven

op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot publieke diensten en in het algemene maatschappelijke leven.

Hoewel het mogelijk is dat etnische Oeigoeren in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door individuele medeburgers of overheidspersoneel blijkt uit objectieve bronnen dat er momenteel in Kazachstan geen sprake is van systematische vervolging of ernstige en wijdverspreide discriminatie van etnische minderheden.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De Kazachse identiteitskaart van uw zoon, de kopie van uw Kazachse identiteitskaart, uw rijbewijs en uw werkbadge, bevatten louter informatie aangaande de identiteit van u en uw zoon, en uw werk als hoofd van de veiligheidsdienst van "AO BENT", die niet betwist wordt doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Uw partijlidkaart van de toenmalige politieke partij 'Asar', opgericht door de dochter van president Nazarbaev, en de kaart van uw kandidatuur voor de parlementsverkiezingen in Kazachstan in 2004, tonen louter aan dat u zich datzelfde jaar bij deze partij aansloot en geregistreerd stond als kandidaat voor de parlementsverkiezingen. U verklaarde evenwel dat de partij in 2005 reeds werd opgedoekt en u nadien niet meer politiek actief bent geweest. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen problemen hebt gekend omwille van uw betrokkenheid bij 'Asar' (CGVS I, 5 en 14).

De door u neergelegde persartikels bevatten verder louter informatie over de persoon en de activiteiten van uw voormalige baas D.K., doch niet aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon (CGVS I, p. 5, 7). De foto's van u, uw collega's, uw voormalige baas, en enkele vooraanstaande Kazachse politici leveren evenmin enige bewijswaarde van de problemen die u beweert te hebben gekend met de KNB.

Wat betreft de Belgische medische attesten aangaande de medische onderzoeken van uw schildklier ten slotte, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 december 2014 (zie p. 4) de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en "van de manifeste appreciatiefout" (sic).

Op het argument van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen vaag zijn, verweert verzoeker zich door te benadrukken dat hij tweemaal lang verhoord werd op het Commissariaat-generaal, dat de verhoorverslagen meer dan dertig pagina's tellen, dat hij drie jaar na de feiten verhoord werd en laat gelden dat hij wél veel details heeft gegeven over de activiteit van het bedrijf en zijn baas, over zijn functie en ook over zijn persoonlijke belevenissen.

Volgens hem kan niet gezegd worden dat zijn verklaringen vaag zijn.

Op de weerhouden tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, met name over het verblijf van M.A. in een ziekenhuis, benadrukt hij (zie p. 5) "dat het CGVS niet met alle de verklaringen heeft gehouden" (sic).

Hij legt uit dat hij verklaard heeft dat hij naar een polykliniek ging terwijl M.A. naar een ander ziekenhuis gegaan is; hij stelt dat in Kazakstan "polykliniek" een plaats is (zie p. 5) *"waar men genezen kunnen worden maar waar we niet kunnen overnachten. Bijgevolg kan hij niet daar overnachten"* (sic).

Hij verklaart dat (zie p. 5) *"over M.A. heeft de verzoeker dat hij in een andere ziekenhuis zat maar dat hij niet daar overnachtte"* (sic).

Verzoeker stelt dat *"wanneer hij over een verblijf van een week spreek gaat het over het feit dat hij verschillende papieren moeten regelen. Daarom moest M.A. regelmatig naar het ziekenhuis om papier in orde te zetten om de attest te hebben"* (sic).

Hij besluit (zie p. 5) *"Het CGVS heeft niet met de verklaringen gehouden, en bijgevolg heeft het behoorlijk bestuur, in zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden"* (sic).

Waar de commissaris-generaal verzoeker tegenwerpt niet geïnteresseerd te zijn *"over de dood overheidsmens en zijn vader die generaal is"* (sic), stelt verzoeker dat (zie p. 6) *"Echter had het CGVS niet met de context rekening gehouden"* (sic).

Hij legt uit dat hij geen tijd had om te onderzoeken wie de man was die in het ongeval de dood vond en wie diens vader was, gezien hij zo snel mogelijk het land moest verlaten om zijn leven te redden.

Via zijn broer heeft hij nu vernomen dat de generaal van de KNB G.K. noemt en zijn zoon E..

Waar in de beslissing aan verzoeker ten kwade wordt geduid de naam van de Oeigoerse Amerikaan te hebben vergeten, laat verzoeker gelden dat hij meer dan twee jaar na aankomst in België verhoord werd en dat hij in zijn land vastgehouden en *"terribel gefolteerd"* (sic) werd en zich enkel de voornaam kan herinneren.

Verzoeker voert aan dat hij ook het verloop van de reis kan uitleggen.

Door niet met de gehele context rekening te houden, heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker *"het behoorlijk bestuur geschonden"* (sic).

Tegen de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd over *"het zoek"* (sic) van zijn familie tijdens zijn tweede vasthouding, laat hij gelden dat ook hier geen rekening werd gehouden met de context.

Hij stelt dat het moeilijk is voor hem om contact te hebben met zijn land van herkomst; toen hij vastgehouden zat, wist hij van niets en na zijn vrijlating moest hij vlug het land verlaten en had hij geen tijd om daarover met zijn vader te spreken. Pas na contact met zijn vader kreeg hij wat informatie.

Waar de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen weerhoudt over het Oeigoerse congres, legt verzoeker uit *"dat hij tussen de twee hoorzittingen verschillende informatie kun halen"* (sic) en die nadien spontaan meedeelde.

Wat betreft de documenten stelt verzoeker dat, zo de bewijslast op de asielaanvrager rust, de commissaris-generaal de neergelegde documenten in aanmerking moet nemen. Volgens verzoeker: *"Het lijkt uit dat het bestuur zijn proef vergeten"* (sic). Deze documenten moeten, aldus het verzoekschrift, gelezen worden in overeenstemming met zijn relaas *"en niet alleen maar evacueren als het CGVS het asielrelaas ongeloofwaardig beschouwd"* (sic).

Wat de informatie in het administratief dossier betreft, stelt verzoeker dat *"de lezing van deze documentatie blijft interessant"* (sic). Hierin meent verzoeker te lezen *"dat het situatie niet zo alarmerende over de verkeerde documenten"* (sic) en *"dat het situatie van het land is goeder dan de buurlanden en de auteurs van het rapport geen valse documenten hebben gezien"* (sic).

Volgens hem is de vaststelling dat er veel corruptie heerst in zijn land van herkomst overigens niet voldoende *"om de documenten te evacueren"* (sic); volgens hem moet de administratie een analyse van elke document maken.

Wat betreft het medisch attest voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal ook geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden.

Waar het medisch attest gewaagt dat verzoeker in een slechte gezondheidstoestand verkeert, bewijst dit volgens hem de ernst van de foltering en de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar de commissaris-generaal van mening is dat het waarheidsgehalte van een document verminderd is gezien verzoeker het pas bijbracht tijdens het tweede verhoor, laat verzoeker gelden dat hij uitgelegd heeft dat hij na het eerste verhoor een kopie ervan teruggevonden heeft en het spontaan overhandigd heeft bij het tweede verhoor.

Tegen het argument van de commissaris-generaal dat de bewijswaarde van de convocaties aangetast is omdat sommige elementen ontbreken, voert verzoeker aan dat *“het CGVS niet uitlegt op welke basen of documenten zich baseert om dat concluderen” (sic)*

Volgens verzoeker is het immers *“wel mogelijk”* dat bepaalde elementen niet moeten ingevuld worden op de voorgelegde Kazachse documenten en *“dat er niet bijzondere plaats zit om dergelijke elementen in te schrijven” (sic)*.

Waar hem verweten wordt slechts één convocaties voor te leggen, benadrukt verzoeker dat hij meer dan 4 jaar in België verblijft en dat *“dergelijke convocaties is door familieleden of vrienden doorgestuurd naar hem, en ze slagen alleen maar een document in naar verzoeker te sturen” (sic)*, waardoor verzoeker maar één convocaties kan voorleggen.

Verzoeker besluit dat de bewijswaarde derhalve niet aangetast is.

Verzoeker voert aan dat van de persartikels en de verschillende foto's geen correcte analyse werd gemaakt.

Hij stelt dat hij verklaarde dat hij werkte voor de baas van een belangrijke maatschappij in Kazachstan; door de foto's en de persartikels toont hij de band aan met zijn baas, en *“de werkelijkheid van zijn functie en de link” (sic)*.

Waar de commissaris-generaal de reis van verzoeker en zijn zoon naar België als ongeloofwaardig bestempelt, vraagt verzoeker zich af wat de pertinentie is van dit argument: *“immers in wat de reis van Rusland naar Europa het relaas van de verzoeker kan aantasten?” (sic)*.

Hij herinnert eraan dat ze met de hulp van een smokkelaar naar Europa zijn gereisd, met valse Russische paspoorten met visa. Hij herhaalt dat ze niet persoonlijk werden gecontroleerd en dat de bestuurder van de minibus de paspoorten aan de grensbewakers heeft overhandigd, die geen verdere controle hebben gedaan gezien er veel wagens op de controlepost stonden en de grensbewakers niet zo veel tijd hadden. Hij stelt: *“Zoals de paspoorten geldig blijkt is het meer dan mogelijk dan de grensbewakers niet een verder controle maakt” (sic)*.

Aangaande de hoedanigheid van vluchteling wijst verzoeker erop dat hij twee keer gearresteerd en aangehouden werd door de Kazachse overheden en gefolterd werd omwille van zijn etnie, met name zijn verbondenheid met een belangrijke vertegenwoordiger van de Oeigoerse gemeenschap, en geen bescherming kan krijgen van zijn overheden gezien deze hem vervolgen. Hij stelt nog: *“Voorts kan hij van de bescherming van zijn overheden genieten. Immers was hij door zijn nationale overheden gefolteerd” (sic)*.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, wijst verzoeker erop dat hij deel uitmaakt van een risicogroep, met name personen die behoren *“tot een gefolterde minderheid”*.

Hij besluit dat de commissaris-generaal niet op juiste wijze situatie heeft geanalyseerd en geen rekening heeft gehouden met de juiste context, zodat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 12) de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over of M.A., na de eerste aanhouding van 10 april 2010, een week in het ziekenhuis had verbleven (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 19; zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 8, 13, 14);

(ii) hij bij zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij tijdens zijn tweede vasthouding niet door zijn familieleden werd gezocht (zie het -eerste- verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 22), terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor aangaf dat zijn vader wél tot twee keer toe naar het comité van het KNB was gegaan omdat hij op zoek was naar hem (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 9);

(iii) verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet wist waar zijn originele Kazachse identiteitskaart zich bevindt, meende dat hij deze in het kader van zijn asielaanvraag had neergelegd (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 14; zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 5) en stelde dat bij zijn tweede aanhouding enkel zijn paspoort door de belagers in beslag werd genomen (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 14,15; zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 5, 6), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat zowel zijn paspoort als zijn identiteitskaart door de KNB in beslag werden genomen bij zijn aanhouding op 25 juni 2010 (zie verklaring DVZ, vraag 21);

(iv) hij tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde niet zeker te weten of het internationale congres voor de Oeigoerse diaspora dat gepland werd op 3 of 4 augustus 2010 en in welk verband hij op 25 juni 2010 werd aangehouden, nadien al dan niet had plaatsgevonden (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 22, 23), terwijl hij bij zijn tweede verhoor wist te vertellen dat het congres wel had plaatsgevonden, doch misschien in een andere vorm (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 11);

(v) hij niet wist hoe de medewerker die tijdens het incident op 17 juni 2010 was omgekomen, heette, noch wie zijn vader was, gezien verzoeker zich hier bij zijn overste ook niet naar geïnformeerd heeft en gezien hij evenmin wist of er ruchtbaarheid gegeven werd aan het aan het feit dat deze medewerker toen was verongelukt (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 10);

(vi) verzoeker onaannemelijk onwetend was over de naam en het lot van de etnisch Oeigoerse Amerikaan die hij en M.A. in het kader van het geplande internationale congres voor de Oeigoerse diaspora in opdracht van hun baas naar Urumqi, China, brachten (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 7, 8, 11);

(vii) hij niet wist of zijn voormalige baas, D.K., omwille van wiens activiteiten hij door de KNB werd geïdendeeld, momenteel nog vervolgd wordt door de Kazachse autoriteiten (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 5);

(viii) verzoekers verklaringen over zijn vluchtreis naar België onaannemelijk zijn, gelet op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier over grenscontroles aan de buitengrenzen van de EU, en het vermoeden doen ontstaan dat verzoeker zijn Kazachs paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden;

(ix) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, ook blijkt dat er momenteel in Kazachstan geen sprake is van systematische vervolging of ernstige en wijdverspreide discriminatie van etnische minderheden.

Omtrent het verblijf van M.A. in een ziekenhuis, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij verklaard heeft dat hij naar een polykliniek ging terwijl M.A. naar een ander ziekenhuis gegaan is; hij stelt dat in Kazachstan "polykliniek" een plaats is *"waar men genezen kunnen worden maar waar we niet kunnen overnachten. Bijgevolg kan hij niet daar overnachten"* (sic). Hij geeft aan dat *"over M.A. heeft de verzoeker dat hij in een andere ziekenhuis zat maar dat hij niet daar overnachte"* (sic). Verzoeker stelt dat *"wanneer hij over een verblijf van een week spreekt gaat het over het feit dat hij verschillende papieren moeten regelen. Daarom moest M.A. regelmatig naar het ziekenhuis om papier in orde te zetten om de attest te hebben"* (sic).

De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat M.A., die op 10 april 2010 samen met hem werd aangehouden, een week in het ziekenhuis had verbleven (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 19; zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 8): *"Ik bleef er niet, ging naar het werk. Maar M.A., ik denk dat hij één week in het ziekenhuis verbleef. Ik moest in het ziekenhuis blijven maar het ging niet. Hij bleef in het ziekenhuis rondhangen om de papieren te regelen"*, maar dat verzoeker later verklaarde dat M.A. na hun vrijlating naar het ziekenhuis was gegaan maar er niet had overnacht (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 13, 14).

Verzoekers uitleg dat M.A. *"één week in het ziekenhuis verbleef"* om *"de papieren te regelen"*, valt niet te rijmen met zijn latere verklaring dat M.A. nooit in het ziekenhuis had overnacht, noch met de bewering in het verzoekschrift dat M.A. *"regelmatig naar het ziekenhuis (moest) om papier in orde te zetten om de attest te hebben"* (sic) maar *"hij niet daar overnachte"* (sic).

Deze incoherente verklaringen en *post-factum* beweringen keren zich tegen geloofwaardigheid van het relaas.

Wat *"het zoek"* (sic) van zijn familie tijdens zijn tweede vasthouding betreft, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het moeilijk is voor hem om contact te hebben met zijn land van herkomst; dat toen hij vastgehouden zat, hij van niets wist en dat hij na zijn vrijlating vlug het land moest verlaten en geen tijd had om daarover met zijn vader te spreken; dat hij pas na contact met zijn vader, wat meer informatie kreeg.

De Raad stelt vast dat deze versie van de feiten geenszins overeenkomt met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal omtrent het tijdstip wanneer hij deze informatie vernam.

Verzoeker verklaarde bij zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij tijdens zijn tweede vasthouding niet door zijn familieleden werd gezocht (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 22), terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor vertelde dat zijn vader wel tot twee keer toe naar het comité van et KNB was gegaan op zoek naar hem; verzoeker verklaarde dat hij reeds op de dag van zijn vrijlating van zijn overste vernam dat zijn vader hem gezocht had (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 9).

Wat de tegenstrijdige verklaringen over het Oeigoerse congres betreft, legt verzoeker in zijn verzoekschrift uit *"dat hij tussen de twee hoorzittingen verschillende informatie kun halen"* (sic) en die nadien spontaan meedeelde.

De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde niet zeker te weten of het internationale congres voor de Oeigoerse diaspora dat gepland werd op 3 of 4 augustus 2010 en in welk verband hij op 25 juni 2010 werd aangehouden, nadien al dan niet had plaatsgevonden (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 22, 23), terwijl hij bij zijn tweede verhoor wist te vertellen dat het congres wél had plaatsgevonden, doch misschien in een andere vorm, en dat hij hierover informatie had gelezen in de krant (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 11).

De Raad is van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker deze belangrijke informatie in de krant pas heeft gelezen in België, na zijn eerste verhoor op 9 oktober 2013 en vóór zijn tweede verhoor op 26 augustus 2014 -zijnde minstens bijna drie jaar na het congres in augustus 2010-.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, aangaande *"de dood overheidsmens en zijn vader die generaal is"* (sic), aanvoert dat hij geen tijd had om te onderzoeken wie de man was die in het ongeval de dood vond en wie diens vader was, gezien hij zo snel mogelijk het land moest verlaten om zijn leven veilig te

stellen, brengt de Raad onder aandacht dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verhoord werd op 9 oktober 2013 en op 26 augustus 2014, zijnde meer dan drie jaar na het incident op 17 juni 2010 waarbij de man in het ongeval het leven liet.

De Raad is van oordeel dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij initieel geen kennis droeg.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Dat verzoeker pas bij het neerleggen van zijn verzoekschrift, toegekomen op de Raad op 30 december 2014, kan aangeven dat de generaal van de KNB G.K. noemt en zijn zoon E., wijst duidelijk op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Wat de naam van de Oeigoerse Amerikaan betreft, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij pas meer dan twee jaar na aankomst in België verhoord werd en dat hij in zijn land vastgehouden en "*terribel gefolteerd*" (*sic*) werd en zich enkel de voornaam kan herinneren.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Het feit dat verzoeker tweemaal gedurende ruime tijd verhoord werd op het Commissaris-generaal, dat de verhoorverslagen in totaal meer dan dertig pagina's tellen, dat hij pas drie jaar na de feiten verhoord werd en de bewering dat dat hij wél veel details heeft gegeven over de activiteit van het bedrijf en zijn baas, over zijn functie en ook over zijn persoonlijke verhaal, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdige verklaringen en flagrante onwetendheden.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift afvraagt wat de pertinentie is van dit argument: "*immers in wat de reis van Rusland naar Europa het relaas van de verzoeker kan aantasten?*" (*sic*), wijst de Raad erop dat ook de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden aanvaard als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De uitleg in het verzoekschrift dienaangaande -dat ze met de hulp van een smokkelaar naar Europa zijn gereisd, met valse Russische paspoorten met visa, dat ze niet persoonlijk werden gecontroleerd en dat de bestuurder van de minibus de paspoorten aan de grensbewakers heeft overhandigd, die geen verdere controle hebben gedaan gezien er veel wagens op de controlepost stonden en de grensbewakers niet zo veel tijd hadden en dat "*Zoals de paspoorten geldig blijkt is het meer dan mogelijk dan de grensbewakers niet een verder controle maakt*" (*sic*)- doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst van de EU strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze, noch aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat de smokkelaar verzoeker niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 15-17), gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Wat het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat dit de ernst van de foltering en de geloofwaardigheid van het asielrelaas bewijst.

De Raad stelt vast dat het medische attest van 16 april 2010 melding maakt van een hersenletsel, schaafwonden, kneuzingen en breuken, maar geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep; de arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

In het verzoekschrift wordt, aangaande de op het Commissariaat-generaal voorgelegde convocatie, aangevoerd dat het *“wel mogelijk”* is dat bepaalde elementen niet moeten ingevuld worden op de voorgelegde Kazachse documenten en *“dat er niet bijzondere plaats zit om dergelijke elementen in te schrijven”* (sic).

De Raad stelt vast dat, daargelaten de vaststelling dat op deze convocatie de datum van opstelling en informatie over de wijze waarop het document werd afgeleverd, ontbreekt, hoewel correcte en volledige formele modaliteiten normaliter verwacht kunnen worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, uit dit stuk hoe dan ook geenszins kan worden afgeleid met betrekking tot welke zaak of in welke hoedanigheid verzoeker door de politie zou zijn opgeroepen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat de persartikels en de verschillende foto's de band met zijn baas aantonen, alsook *“de werkelijkheid van zijn functie en de link”* (sic), merkt de Raad op dat de persartikels louter informatie bevatten over de persoon en de activiteiten van D.K., doch niet aangaande de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 5, 7), en dat de foto's evenmin enig bewijs leveren van de door verzoeker beweerde problemen met de KNB.

Bovendien stelt de Raad, met betrekking tot de door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten, vast dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in verzoekers land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

In het verzoekschrift meent verzoeker in deze informatie te lezen *“dat het situatie niet zo alarmerende over de verkeerde documenten”* (sic) en *“dat het situatie van het land is goeder dan de buurlanden en de auteurs van het rapport geen valse documenten hebben gezien”* (sic).

De Raad merkt op dat voornoemde informatie inderdaad aangeeft dat het verkrijgen of kopen van een vals paspoort niet makkelijk is en dat valse paspoorten in Kazachstan niet frequent voorkomen doch dat andere documenten -zoals *“residency registration”* en *“home books”*- wél gekocht kunnen worden en dat hiervoor geregeld advertenties te vinden zijn in kranten.

Uit de informatie blijkt verder dat corruptie wijdverspreid is in Kazachstan en dat de autoriteiten beschuldigd worden van welig tierende corruptie.

Verzoeker toont met zijn -op een selectieve lezing gebaseerde- beweringen dan ook niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie - zo hij deze betwist- niet correct is.

Bovenstaande vaststellingen voeren de Raad tot het besluit dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof wordt gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE